

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2007/08

Sátoralfajfhelyen táboroztunk

„ÚTKÖZBEN...” (Csel. 24,17)

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Elindultunk, ki közel száz éve, ki néhány hónapja, ki jött, kit hoztak, ki gondjaival, ki gond nélkül, ki keresőn, ki még őszintén, és megérkeztünk, vagy mégse? ...ez majd kiderül valamikor kinek-kinek a maga idejében, amikor meglátod a nagy világosságot, a fénybe öltöztötteket, és ott állsz gyámoltalanul, talán sápadtan, talán verejtékesen, de eszedbe jut, hogy mit ígértél, mit kaptál és mit adtál 2007 nyarán, útközben, mikor eltöltöttél egy hetet velünk, fenn a hegyen. Emlékszel – ott fenn a hegyen – milyen jól éreztük magunkat? Figyeltünk egymásra, meghallgattuk egymást, néztük a felnővekvő generációkat, megjegyeztük, most megint sok áldást, lelki örömet kaptunk, feltöltöztünk, kipihentük magunkat. Kár, hogy hamar eltelt a hét – néhányunknak még annyi sem – és sok mindenről nem hallottál még. Nem tudom, Te voltál-e a kápolnában, ahol többször is hallhattad: „mit ér az életed, ha bármi jót is teszel, de szeretet nincs benned”. Igen, ez a szó jut azóta is az eszembe, haladva a cél felé. ...megyünk tovább egyen-egyenként öregen, fiatalon, hogy egyszer meglássuk az örök fényt...
Péter-Szarka György dr., 22. csoport

Tábori bölcsiben

Kornéliusz ifi

Tizenkettedik többgenerációs nagytáborunkat 336 (a hévégeire 377) fő részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődések, óvodások, hittanosok, ifisek, szülők, nagyszülők, dédszülők átlagéletkora 29,2 év volt. A legfiatalabb most 3,5 hónapos a legidősebb 92 éves volt.

A tábor lakóinak 54%-a 25 évnél fiatalabb, köztük 112 ifis volt. Idén az Ábrahám- és András-kör fiataljait a felnőttek csoportjaihoz számítottuk. A bölcsődéseken kívül 23 bibliakörben beszélgettünk.

Táborozásunk több mint 7,6 millió forintba került, amely a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós célból, vagy nehezebb anyagi helyzetük miatt 65 fő kapott segítséget egyházközségünk költségvetéséből, tagjaink céladományaiából, saját gyülekezeti alapítványunktól és az Új Remény Alapítvány segítségével. Idén 18 fővel gyarapodva 84 főre emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma.

A hét témája: „Útközben...” (Csel 24,17), vagyis *statikus és vagy dinamikus a keresztyénységünk?*

A most és a következő számokban közölt beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt imádkozni, sok fizikai, szellemi munkát és pénzt áldozni ezért a hétért.

Püski Lajos lelkész

Útközben... vagyunk Debrecenből a sátoraljaújhelyi megérkezésig, az érettségi, a diploma megszerzéséért, a családfővé válásig, egy nagyobb autó megvásárlásáig, gyermekeink nevelésében, a gyülekezet építésében, az anyagi biztonság megteremtésében, életünk értelmének keresésében...

Útközben, útközben, útközben, útközben... Igen, mindenki útközben van. A kérdés „csupán” annyi, hogy merre tartunk, mit tűztünk ki célul, milyen szempontok vezéreltek a cél kitűzésében, mit teszünk meg annak eléréseért.

Az etióp főember (Csel. 8,26) minden emberileg elérhető „kinccsel” rendelkezett. Mégis üresnek érezte mindazt, amit sokak irigyeltek tőle. Ő azt a célt választotta, hogy megismerje az élő Istent. Ezért kerekedett fel, tett meg egy több hétig tartó utat, amely akkor az áldozathozatal mellett veszélyekkel is járt.

Az etióp pénzügyminiszter óriási döntést hozott, amely később az egész életét átformálta. Az ilyen döntésekhez idő, bölcsesség és nem utolsó sorban társak kellenek. Társak, akikben megbízunk, és akik bíznak bennünk, akiknek adunk a szavára.

A Szentírás nem ad arról tudósítást, hogy ott Jeruzsálemben, a templomban mi történt, mivel a következő képen már a hazafelé vezető utat látjuk, ahogy teljes odaadással próbálja megfejteni Ézsaiás szavait a Szabadítóról. Ekkor lép hozzá egy „idegen”, aki világossá teszi számára az érthetlent. Mindez azért is történhetett így, mert mindkettőjünkben élt az elhívás, a nyitottság a megismerésre és az ismeret átadására.

Igen, jó volt egy hétre megpihenni az úton, végiggondolni azt, hogy mi is a célom, egyáltalán cél-e az, amit annak gondoltam,

vagy egyáltalán vannak-e céljaim, vagy hagyom magam sodortatni.

Mindannyian megfogalmaztuk, hogy hogyan és milyen különböző módon szólított meg bennünket az Úr, hogy az út mely szakaszán tartunk az Ő megismerésében, hogy kiket adott társakul mellénk, és hogy mennyire élő a hitünk a mindennapokban. Köszönöm a testvéreim őszinte, egymást segítő, építő hozzászólásait, a biztonságtételeket.

Köszönöm a sok szolgálatkész testvért, hogy együtt tehattünk valamit Isten dicsőségére.

Köszönöm az itthonmaradt testvérek imádságait, támogatását.

Kerti Péter, 20. csoport

A téma szemléltetése

20. csoport

Óvodás csoport

MIT HOZTAM MAGAMMAL?

a tábornyitó áhítat emlékére

Mit hoztam magammal?
Elhoztam a hitet, igaz szóval,
A reménységet, útravalónak,
A szeretetből már csak kiscsuporral.

Pedig a háromból a legfontosabb,
Amiből a legkevesebb van a SZERETET.
Mert a szeretet őrzi
A könnyen illanó hitet.

Hoztam még emléket,
Hoztam édes-keserűséget,
Vinnék békességet.

Mondd prédikátorom!
Vajon elegendő lesz,
Az, amit elhoztam?

Papp László 21. csoport

Középhittanosok műsora

„Építőtáborba mennek?” – kérdezte a Nagyállomáson gyülekező embereket egy idős férfi. Hirtelen azt válaszoltuk, hogy nem, hiszen mi nem ribizlit szedni, kukoricát címerezni készültünk. Azonban különösen nekünk, ifiseknek valójában mégis „építőtábor” – közösségépítő tábor lett. A táborhelyen a gyülekezeti zászló felvonása és a csoportvezetők bemutatása után közös foglalkozás kezdődött.

A délelőtti csoportfoglalkozások témáit Lajos bácsi KRESZ táblákkal adta meg, például „útélágazódás” (ez egy nehéz szó!). Délutánonként kötetlenül lehattunk együtt. Nem a fényes diadalok között fogjuk emlegetni azt a focimeccset, amelyet szakadó esőben, Sipos Peti vezetésével játszottunk. Zsúfoltabb nap volt, amikor egy 9 km-es gyalogtúrára mentünk. Az esti csillagtúra pedig már csak hab volt a tortán. Először is átkelve a gatzengeren egy „betontisztásra” értünk, ahol beszélgettünk és játszottunk, sőt még a nagyhittanosok támadását is visszavertük.

Eközben a táborban maradt ifistársaink már nagyban rendezgették a mécseseket a medence körül, ahol születésnapján felköszöntöttük ifivezetőnket, Nagy Sárít és torta helyett néhány dinnyét is elfogyasztottunk.

Nagyon tetszett a meghitt és családias hangulatú teaház is. Ide majdnem minden nap elmentünk, és együtt beszélgettünk, teáztunk.

Nagy élmény volt a táborgyertya meggyújtása és az ifi csoportunk „megkezesztelése”.

Mi, huszonketten jól éreztük magunkat. Remélem, jövőre is együtt nézzük – a kukoricák címere helyett – a gyülekezeti címert, és építjük táborunkat.

Szécsi Ákos, Lídia ifi

Kishittanosok

„Istenmezeje” felé haladva útközben olyan helyre vezetett az Úristen, amiről álmodni sem mertem. Semmiségem ellenére, olyan emberekkel találkoztam, akik még eddig megközelíthetetlenek voltak számomra.

Reméltem, hogy nyomorult voltom ellenére valami jó is történik velem, és történt. Megtapasztaltam a szeretet mélységét és magasságát. Vallást tettem hitemről, csoportvezetőm Kovács Karcsi segítségével. Ő olyan ember, akiben ott van Isten áldása, én azt láttam, azt éreztem benne, amikor beszélt hozzám segítően, jó szándékkal, szeretettel. Őszintén imádkozott értem, egyenlőnek tartott, testvére voltam. Megköszönt engem Istennek. Ennél többet nem kaphattam. Áldjon tovább az Úr Téged Karcsi, amit minden nap, hálás szívvel kérek Istentől. Szeretetért mentem, és kaptam, és itt van, elhoztam, és érzem, többé nem veheti el senki, semmi. Érzem Isten ölelését, és ebben van még az egész Debrecen-Nagygyerdei Református Gyülekezet.

Köszönöm Dr. Kissné Dienes Ágnesnek, hogy elmehettem, ott lehettem, mindezt érezhettem. Áldjon meg Isten érte.

Rácz Erzsébet, 18. csoport

22. csoport

Sok kilométert magunk mögött hagyva közeledtünk a kanyargós hegyi úton a táborba. Kinéztem az autó ablakán, és megláttam a medencét.

– Visszatértünk – gondoltam. Lassan látszott a focipálya is.

– Visszatértünk? Bolondság! – jutott eszembe – Inkább megérkeztünk.

Ha az iskola előtt (amit egyesek második otthonomnak neveznek) reggel megáll az autónk, ezt mondom: Megérkeztünk! Táborba évente egyszer megyek, mégis úgy érzem, visszatértem. Nem értem, miért? Felértünk az ebédlőhöz, megálltunk.

– Megvan! – jutott eszembe pár mondat, melyet vagy a templomban hallottam vagy valahol olvastam: „Mindannyian tékozló fiúk vagyunk, de az Úr már vár minket.” Vár, hogy visszatérjünk.

Győri Krisztina, Nagyhittan

Izráel ifi

lőször vettem részt ebben a táborban. Nagyon szép helyen töltöttük ezt az egy hetet, kellemes időnk volt, jó társaság, finom ételek, emlékezetes programok, minden rendelkezésünkre állt, semmi sem hiányzott, nagyon jól szervezett tábor volt.

Számomra azonban mégsem a külső körülményekben volt az értéke, hanem abban a sok belső élményben, amit átélhettem, az érzésekben, a szívben, a lelki világomban bekövetkező változásban. Sosem unatkoztam, minden pillanat üzent valamit.

A mai önző kinti világban sokszor éreztem magam elhagyatva, meg nem értve, egyedül. Ilyenkor az ember befelé fordul és sok mindenre rádöbben. Mindnyájan önálló egységek vagyunk, növekszünk, telnek az évek, de mégse működik külön. Ahhoz, hogy működjön, még kell valami: a szeretet. A mindenkivel való összetartozás. A tábor ezt nyújtotta számomra. Igazán közösségben lenni. Sok nyitott szívű, befogadó és megértő emberrel találkoztam. Fantasztikus dolog volt olyan emberekkel beszélgetni, akikkel egy úton járunk. Rájönni, hogy benned és bennem is van egy különálló, de mégis összetartozó élet. Megosztani tapasztalatainkat, élményeinket, Istennel való kapcsolatunkról beszélgetni, hol is tartunk valójában ezen az úton. Valóban lelkileg együtt lenni, egy kicsit egymás részévé válni, gazdagodni egymás által.

De ami a legfontosabb, óriási élmény volt adni. Olykor csak egyetlen szóval vagy mosollyal, meghallgatással, együttérzéssel a lelkekben hozott viharfelhők eloszlásához hozzájárulni. Vagy éppen a nehéz csomagok terheit magunkra venni, ott lenni ha szükség volt ránk. Nagy várakozás előzte meg a láthatatlan színházat, amit idén is a Dávid ifi szervezett. Ez teljesen új

élmény volt számomra, mivel segítőként vettem részt benne, és láthattam, hogy milyen maradandó élményeket tudunk adni másoknak közös összefogással, türelemmel, kitartással és szeretettel. Megfigyelni különböző embereket, hogy bekötött szemmel vezettként, ki mennyire tudja odabízni magát valahogy úgy, hogy „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd Atyám!” Igaz csak kívülről szemléltük a résztvevőket, de egy-egy rezdülésükből vagy arckifejezésükből láthattuk mennyire beleélik magukat a történetbe, mennyire tudnak azonosulni Ábrahámval. Egy láthatatlan belső valóságot tudtunk számukra teremteni, ami kívülről talán nem is tűnt olyan nagy dolognak. Mintha egy marionett bábú mozgattunk volna zsinóron, de közben a vezetett személy már nem is a földön araszolt, hanem egy másik világban, ahol egyszer csak a valódi 'Játékos' megérinti, aki a bábú lényegét a magasból mozgatja.

Kovács Barbara, Dávid ifi

Éli ifi

Hóseás ifi

Negyedszer voltam a gyülekezettel táborozni, de először lehettem a középhittan tagja. A vezetőink Magdi néni és Ibolya voltak. Sok közös élményünk volt: a foglalkozások, a hatos ház előtti forgózkodások, pingpongozások. Délelőttönként a bibliai hegyekről tanultunk, minden napra jutott egy hegy és egy aranymondás. Az Olajfák hegye, ahol elfogták, és a Golgota, ahol keresztre feszítették Jézust; a Sinai-hegy, ahonnan a Tízparancsolat származik; a Kármel-hegy, ahol Illés bebizonyította, hogy Isten létezik; Noé bárkájának kikötője, az Ararát. De nemcsak tanultunk, hanem kiszíneztük, kivágtuk és felragasztottuk a megismert hegyek rajzait. Úgy, mint sok más csoport, mi is megmutattuk magunkat a *Ki mit tud?*-on. Ének kategóriában a Nyugdíjasok körével együtt a megosztott harmadik helyet szereztük meg.

Veress Domokos, középhittan

Csoportvezetők

Nagy melegben, nagy pocakkal, kicsi lányommal indultam neki életem első gyülekezeti táborozásának. Aggódtam, vajon hogyan telnek majd napjaink, sikerül-e így is feltölteni igencsak kimerült lelki, fizikai tankjaimat. Kicsit irigykedve figyeltem, hogy csoportom tagjai összeszokott társak; barátságban, hitben, de az őszinte, nyitott és vidám légkör már az első nap körülölelt, összekovácsolt minket a közös élethelyzet, kisgyermekesekként szinte adódtak az azonos problémák és örömök. Éreztem, itt bátran beszélhetünk életünk mérföldköveiről, megtérésünkről, hitünkről. A parázs viták között is csoportunkat az egymásra figyelés, az egymás szolgálatának szelleme hatotta át. Nyugodtan kimondhatom, a Szentlélek ereje volt ilyenkor köztünk. Áldásként éltem meg azt is, hogy gyermekeinket oviba, bölcsibe vihattuk – a nénik áldozatos munkájáért ezúton is köszönet. Csütörtök estére a férjem is megérkezett, és bizonyossá vált, hogy „útközben” is érdemes a szekérre pattanni, és a felnőtt focicsapat is örömmel fogadta. Hálával tekintek az elmúlt hétre, reméljük jövőre ismét sikerül eljőnnünk, akkor már négyesben.

Nagyné Véha Judit, András-kör

Gábfriel ifi

*H*a visszagondolok életem eddigi táborozásaira, kénytelen-kelletlen sok negatív élmény is eszembe jut: a távoli zuhanyzó, a zsúfolt szobák, kevés alvás. Mégis ismét úgy döntöttem, hogy elutazom megint.

Sokszor elgondolkozom azon, hogy mi vesz rá arra, hogy a sok kellemetlenség ellenére újra táborlakó legyek, és hajlandó vagyok túltenni magamat a felszínes apróságokon. Erre a kérdésre több válasz adható, de igazából akkor tudtam megválaszolni, mikor ismét visszanéztem a tábori képeket, és boldogan tapasztaltam, hogy még közelebb kerültem Istenhez.

A kiscsoportos beszélgetéseken rájöttem, milyen nehéz is „útközben” járni, de ugyanakkor egy ajándék is, kiváltképp, ha útítársakkal és biztos célokkal rendelkezünk.

Kiváltságosnak érzem magam, mert együtt táborozhattam kb. 330 emberrel, akik most fényképekről mosolyognak vissza rám, és az ő hitvallásuk által én is továbbhaladhattam azon a bizonyos úton. Ott leszek az elkövetkezendő táborokban is, hogy további lépéseket tehessek, és 8 év múlva megkaphassam a tábori csuprot!

Enyedi Réka, Éli ifi

18. csoport

Dávid ifi

*K*özhely, de igaz: rohanó világunkban nincs idő egymásra, az egymással való beszélgetésre. A táborban van. Számomra azért jelent sokat ez a hét, mert tudok másokkal felszabadultan beszélgetni anélkül, hogy rohannom kellene tovább. Nagyon sokat jelentettek az idén az esti teaházi alkalmak, illetve az udvaron üldögelések, ahol sokat nevtünk együtt. (Egy dolog miatt érzem magam rosszul: hogy Kovács Katának nem segítettem a teaház lebonyolításában, amikor láttam rajta, hogy mennyire fáradt.)

Kellemes meglepetés volt hétfőn délután megtudni, hogy kikkel kerülök egy csoportba, hiszen többeket közülük már ismertem névről vagy látásból, és így személyesen is megismerhettük egymást. Úgy érzem, minél több embert ismerek meg, annál inkább része vagyok a gyülekezethöz, s annál inkább van felelősségem ebben a közösségben. Annál inkább érzem, szolgálnom kell. Istent és a gyülekezetet. Összegezve: a tábor azoktól az emberektől volt jó, akik ott voltak. Tőled, tőlem, tőlünk. De ez nem érdem, hanem kegyelem.

Abuczki Katalin, 17. csoport

Mire megyünk mi Csaba bácsi nélkül a táborban? Hogy fogunk énekelni? Ki áll majd a szintetizátor mögött? Ezeket a kérdéseket bizony mi, a zenekar tagjai is feltettük, amikor még mit sem sejtettünk arról, hogy mi leszünk, akik helyettesítjük majd. Eljött a próbák ideje, amikor három, akár négy órát is próbáltunk! Mindenki szorgalmasan elhozta a hangszerét, amin tud játszani, a hangját, amivel tud énekelni, és ki is próbáltuk, hogy mit tudunk kihozni ezekből. A próbákon elég vidám kedvünk volt, ezért is tartott valamikor négy órán át, de mindent megtettünk, hogy össze tudjunk hozni egy jó kis csapatot, amely szolgálni tudja a gyülekezetet és az Ur-istent is! Arra is törekedtünk, hogy meg tudjuk mutatni zenei tudásunkat és némi komolyságunkat a testvéreinknek. A sok pozitív visszajelzés nagyban bátorította ezt a kis zenekart, és ezt köszönjük! Én azt hiszem, hogy nem sok dolog jobb annál, mikor együtt, vidáman és zenével dicsérelhetjük Istent!

Farkas Erna (Józsue ifi)

Lidia ifi

További képek megtekinthetők honlapunkon: www.refnagyerdo.hu

A konfirmálás és a felvételi időszak között húzódó első öt év önmagában is alkalmat kínál számvetésre, de ettől függetlenül is sokszor összehasonlítottam magunkat az egykori kompániával, mivel a változás, a hivatalos, „iskolai érettségen” túlmutató valódi komolyodás szembeszökő akár az előző évhez képest is. Annak idején még a legelső újífként a gyülekezeti csoportok belterjes különvilágába bekerülő társaságunk tagjai frissen maturálva ötödjére táboroztak. A hajdani, első nyáron még *Gellén Saci* és *Marci* által fémjelzett csoport foglalkozásai – az igazat megvallva – a hit építésén kívül mindenről szóltak, míg idén többször is órákon keresztül tudtunk érzéseket, érveket és kételyeket ütköztetni, megosztani egymással a hittel, illetve a megváltással kapcsolatban. Egy körkérdés után kiderült: a csoportból egy ember érezte teljes lelkével a Megváltójának Jézust, de a többiek igyekezetét bizonyította az egyre szaporodó, néhol vitává terebélyesedő hozzászólás-füzérek sora, vagy pusztán a szembogarakból kicsillanó érdeklődés. A legmarkánsabban a nem keresztyének üdvözlésének kérdése, illetve a Biblia szavainak megkérdőjelezhetetlensége osztott meg minket, de hevesen „támadtuk” *Püski Danit* is a megváltás kézzelfogható bizonyítékait, jeleit keresve.

Veress Dani, Gábritel ifi

Józsue ifi

N ehéz időszak állt mögöttem: két súlyos betegség a családban, munkahelyi problémáim voltak, stb. Úgy éreztem túl fáradt vagyok most a gyülekezeti táborozáshoz, nem túl nagy lelkesedéssel indultam útnak. Ráadásul – két nap kivételével – hűvös, néha esős hetünk volt. A táborban töltött első éjszaka pedig csak tovább rontotta a hangulatomat, mert a faházunk egyik részébe beköltözött egy pele nevű rágcsáló, és hangoskodott egész éjjel. Most, újra itthon, mégis fájó hiányérzetem van. Néhány nap elteltével visszagondolva a gyülekezeti táborra csupa vidám és szép emlékek jutnak eszembe. Most is elevenen él bennem a közös imádságok ereje, a személyes hitvallások megrendítő őszintesége és Jézus személyes jelenlétének megtapasztalása. Jólesik felidézni az esti áhítatok gyakran fergeteges hangulatát, és jó volt látni a gyermekeim szemében az örömet, amikor sikert értek el a csoportjaikban, vagy valamelyik fakultatív programban. Gazdagabb lettem lelki testvérekkel is, akik eddig csupán ismerős arcok voltak a templomból. Elmondhatom, hogy ugyanolyan kipihenten és lelkiileg feltöltődve tértem haza az 5. gyülekezeti táboromból is, mint az előző négyből. Sajnálom, hogy nem vettem részt az összes eddigi gyülekezeti héten!

Kristóf Péter, 19. csoport

A nagy pele mókusalkatú rágcsáló

GY PELE NAPLÓJÁBÓL:

Hétfő

Megint egy újabb csapat! Ráadásul milyen sokan, a fél házat elfoglalták! Úgy tűnik, nem riasztja őket a hideg szél és a borús időjárás sem. Sőt, nagyon is vidámnak tűnnek, mint akik már jó ideje készülnek arra, hogy itt együtt legyenek. Megtudtam, hogy Ábraháméknak hívják őket. Hmmm, kíváncsi vagyok, milyen finomságokat hoztak magukkal a hátizsákokban...

Kedd

Kénytelen voltam éjszaka megízlelni a ropit, és bár óvatosan közlekedtem, egyesek már emlegették a nevemet (még szép, ha egyszer Ignác úr kiplakátolta a fotóimat az étkezde előterében, mint valami körözött személyét). No, azért díjazom, hogy vannak köztük futballszakértők, így legalább elterelték a figyelmet rólam az igazi, nagy Pelére!

Szerda

Egyre jobban kedvelem a társaságukat. Még nem fedeztek fel, volt alkalmam jól szemügyre venni őket, és kihallgatni a beszélgetésüket. Azt már tudom, hogy profi kártyajátékosok, különösen a „Solo” műfajában, a focihoz azonban csak elméletben érthetnek, hiszen kikaptak Hóseásektől (micsoda szégyen...). Ellenben őszinte okfejtéseket hallhattam szingliletről és családról, munkakényszerről és örömmel vállalt karrierrel, a szabadidő értékéről és a megtartott vagy újra megtalált barátokról. Teljesen a szívembe zártam őket!

Csütörtök

Igazi, összeszokott kis társaság az enyém! Akár délben érkezik egy cimborájuk, akár reggel hagyja itt őket (persze kényszerűségből), ügyesen megszervezik a pályaudvari transzfert. Én is szeretném, ha

ilyen nagy örömmel fogadnának... vagy ez hiú ábránd?

Péntek

Jaj, bár csak feledhetném a mai éjszakát! Elérkezett a nagy lelepleződés pillanata! A szép, piros almák a szekrények tetején – bizony be kell vallanom – bűnre csábítottak: végigkóstoltam mindet! Így persze tele lett a pocim, és a gyors fiúcskák az éjszaka leple alatt könnyen vették fel a harcot velem. Körbekerítés, pokrócok bevetése és rettentő hangzavar! No, azért sérülés nem történt (igazán sajnáltam volna őket!), csak épp a szomszédos lánykák is felébredtek. Üsse kavics, átmenekültem hozzájuk. Pedig a szétszórt elemózsiától illatozó fiúszoba sokkal csábítóbb terep számomra (a legfincsibb a gyulai kolbász volt, köszönet érte)!

Szombat

Lótás-futás, nem törődnek velem, meg is sértődhetnek. Szerveznek valami mulatságosnak tűnő vetélkedőt, ahol – mint hallottam – fellépnek táncosok és énekesek, sőt, egy zsonglőr is. A rendezőknek nem csak a székek átrendezéséről kell gondoskodniuk, hanem például arról is, hogy mindenki idejében megérkezzen a saját versenyszámára, és legyen elég papír, ceruza a közönségzavazatoknak. Szegénykéim, elég melegük lehetett, mert a nagy tábortűz és a sok kis táborgyertya után a medence hűsét választották.

Vasárnap

Csak tudnám, milyen morzsákat emlegetnek itt, amiket szedegetni kellene... jaj, hogy már csomagolnak is? És a búcsú? És kérem szépen: mi lesz így velem ezután? Ugye jövőre megint látjuk egymást?

a naplóbejegyzések hitelét tanúsítva azokat papírra vetette:

dr. Győri Judit, Ábrahám ifi

Nyugdíjasok Széphalmon

Ez egy olyan környezet, ahol mindenki jól érezhette magát, barátokra, különösen jó emberekre találhatott.

Aki oda belépett, a megérkezés pillanatától kezdve egy jó érzés melegsége árasztotta el.

A rengeteg közös program: éneklések, áhítatok közelebb hozták az embereket egymáshoz és Istenhez.

Az egész hét jó kedvvel és vidámsággal telt. A *Ki mit tud?*-on például mindenki megmutathatta mire képes, és hogy mihez ért a legjobban.

Az ifik még jobban segítettek, hogy megtaláljuk a helyünket ebben az emberfergetegben, együtt beszélgethessünk az élet dolgairól, és megtudjuk, hogy mindig van kihez fordulnunk, amikor nem találjuk a helyünket a világban.

Mikor vasárnap búcsúzni kellett a tábortól, barátoktól, úgy érezhette az ember, vagy legalábbis én, hogy szívesen maradna még egy hetet, hiszen a jóból sosem elég.

Ez egy olyan hely, ahol kötöttségekkel, de mégis szabad az ember.

*Gidófalvi Katalin Boróka
Kornéliusz ifi*

Négygenerációs Püski család

ÉTKÖZBEN

Az út Uram, mely Feléd vezet,
Göröngyös, de szép is lehet,
Ha ott vagy velünk és fogod kezünk,
Minden bajt bátran leküzdünk.

Segíts, vezess igaz útra,
Ne térjünk le, ha a Sátán akarja,
A kijelölt út legyen sima,
Ne hallgassunk csak a szavadra.

Az út végéhez érünk,
És bocsánatért esdeklünk,
Legyél hozzánk kegyes Urunk,
És a számolyod elé roskadunk.

*Farkas Károlyné Ilona,
Nyugdíjaskör*

„Csupros atyafiak”

Szivárvány – a Debrecen-Nagygyerdei Református
Egyházközség hírlevele
Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos, lelkipásztor
Tördelés: Bene Lászlóné Nyomda: REXPO Kft.
Készült 800 példányban
15. évfolyam 8. szám, megjelenik havonta

bbben a nyári táborban is a kicsikkel
együtt tanulmányozhattuk Isten igé-
jét. Szerepléssel is készültünk, mely-
ben Ábrahám Lóttal történő vándorlását,
majd Ábrahám letelepedését élhettük át
közösén.

Utolsó nap mindenki beszámolhatott él-
ményeiről. Olvassunk ebből ízelítőt:

♦ Az volt a legjobb a táborozásban, hogy
Lajos bácsi hirdette Isten igéjét. A temp-
lomban való szereplés azért volt jó, mert
Isten megbízta a csoportunkat, hogy mi is
hirdessük Isten igéjét. (*Lakatos Lilla, 9 é*)

♦ Nekem a legjobban tetszett, mikor az utol-
só áhítaton megszólalt a furulya és minden-
ki mondott imádságot. (*Kiss Dorina, 6,5 é*)

♦ Énekelni volt a legjobb (*Kovács Luca, 7,5 é*)

♦ Az az időtöltés délelőttönként, amit Ildi-
kó nénivel és Gabi nénivel tölthettem, na-
gyon jó volt. Jó lenne, ha jövőre nagyobb
lenne a medence! (*Kerekes Gréta, 7,5 é*)

♦ Én találtam a csillagtúrán az első csilla-
got az égen! (*Erdei Dóra, 7 éves*)

♦ Olyan jó, hogy lehetnek barátaim! Min-
denki barátom a táborban! (*Szarvas Anikó, 6 é*)

♦ Az úszás volt a legjobb! Jó sokat úsz-
tam! (*Kristóf András, 8 éves*)

♦ Minden este vártam a templomi áhítatot!
(*Véha Szilvi, 9 éves*)

♦ Nekem nagyon tetszett a képszínezés, az
ajándék koronaasztás és a sok játszás. Dél-
után a medencében úszkálás. És nekem Ildi-
kó néni is nagyon tetszett! (*Kiss Dániel, 5 é*)

♦ Legnagyobb élményem a kápolnában
éneklés és a szereplés a templomban. Jó volt
a mikrofonba beszélni! (*Kovács Nóra, 9 é*)

♦ Rossz hírem, hogy már hazamegyünk.
Jó hírem, hogy Nóri és Marika néni meg-
gyógyultak. Nagyon örülök, hogy Ildikó-
val eljöhettek a táborba, és nem lettem
beteg! (*Puskás Nóra, 6,5 éves*)

*Bokorné Máthé Gabriella
és Kistófné Máthé Ildikó*

Drága Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy az idén is lehetővé tette számunkra, hogy egy hétre felmenjünk a hegyre és elmélkedjünk közös dolgainkról. Hálát adunk azért, hogy utat mutattál nekünk, merre induljunk és adtál az útra társakat és a helyes irányhoz útjelzőket is.

Köszönjük, hogy azon munkálkods, minél többen találjunk rá a helyes útra, és olyanoknak is felajánlod utadat, akiket mi emberi gyarlóságunkkal el- és megítélünk szenvedélyük miatt, amely mentálisan és fizikailag is beteggé teszük őket. Az ő megmaradásuk, szabadulásuk, megtérésük és az, hogy erről bizonyosságot tesznek, legyen mindnyájunk számára példa a Te csodálatos nagy dolgaidra, és adjon erőt ahhoz, hogy változtatni tudjunk életünkön!

Hálát adunk a szemünk előtt cseperedő gyermekekért, azokért akik tavaly még karon ülők voltak, az idén már totyogók és azokért is, akik 365 napnál még kevesebbet éltek. Köszönjük az ifiseket és fiatalokat, akik gyönyörű zenéjükkel szolgáltak és kápráztattak el bennünket!

Tarts meg egészségben, hitben és erőben minden kicsit és nagyot, fiatalot és öregot, először és sokadszor táborozót, add hogy ne legyen hiábavaló a táborért munkálkodók erőfeszítése!

Köszönjük a békességben, szeretetben, sírva, nevetve együtt töltött hét áldását! Ámen.

Dr. Bódor Sarolta, 16. csoport

**KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN
FOLYTATJUK A BESZÁMOLÓK ÉS
KÉPEK KÖZLÉSÉT.**

Azt mondja, hogy... törölköző, fehérnemű, telefontöltő, pénz... és persze Biblia. Villámgyorsasággal gyűjtöttem össze a holmikat, miközben végig érkeztek az sms-ek édesanyámtól, miket kellene még bepakolnom.

Épphogy elkaptam a buszt, s bár már vizitidőn kívül, de még gyógyszerosztás előtt beértem anyuhoz... a kórházba.

Most pedig nézegetem éppen a tábori képeket (az emberek fele még mindig ismerős), és előttem a három képeslap, amit édesanyám kapott a táborból.

Nem voltunk ott. De a terv ez volt. Itthon épülni egyedül, vagy kettesben.

Azt gondolnánk: Isten ilyenkor átcsoportosítja erőit... oda, Sátorajáújhelyre. Eszünkbe sem jut, hogy Ő a nehezebb időszakokban is ott tud lenni a csendességben mellettünk.

Az ilyen eseményeket (is) Istenre „fogom”... Ez az Ő terve volt... Elém, elénk állított egy stop táblát, esélyt adva a gondolkodásra. Tábori áhítat helyett kórházi istentisztelet, mosolygós-ismerős arcok helyett olykor kifejezéstelen arcú, lassú beszédű (de végtelenül kedves) emberek; kirándulás helyett nyugodt séta a kórház területén; de Isten ott volt (annak ellenére, hogy nem éreztük sokszor).

Gál Judit kórházlelkész egy kitüntetéstől nem változott meg, rendíthetetlenül végzi szolgálatát(!) a betegek között; (még engem is meglepett egy célzott kérdéssel, pedig én csak látogatóba mentem).

Nem voltunk ott a táborban, de Isten jelenléte – ahogy már tanultuk is régesrég – helytől független, ha mi nem tudunk jönni, ha mi nem tudunk közeledni, Ő jön hozzánk, Ő teszi a vállunkra a kezét, Ő ad mellénk embereket, vagy virraszt Ő maga éjjel... egy szó nélkül mellettünk.

Nagy Ancsa

Tábori zenekar

Ovisok műsora

Székhalom

Táborgyertya